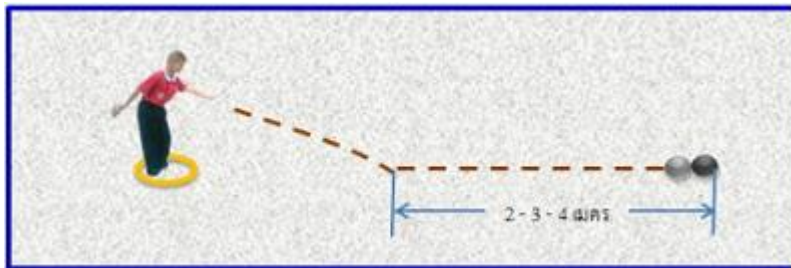

การตีลูกเสียด

1. การตีลูกเสียด ลูกเปตองที่ตีโดยวิธีนี้จะปล่อยออกจากมือด้วยแรงเหวี่ยงของช่วงแขนที่มากกว่าปกติ มีความเร็วแรงดูเป็นเส้นตรง เมื่อลูกเปตองกระทบพื้นสนามลูกจะพุ่งเป็นเส้นตรงไปข้างหน้าบนพื้นสนามไปยังเป้าหมายที่ต้องการ วิธีการตีแบบนี้ถือว่าเป็นแบบแรกที่นักเปตองได้รู้จักเพราะตีง่ายเพียงแต่ปล่อยลูกให้แรงและตรงเป้าหมายเท่านั้น ปัจจุบันยังเป็นที่ยอมรับกันอยู่โดยเฉพาะการเล่นในสนามเรียบและแห้ง เช่น สนามหินฝุ่นและสนามลู่วิ่ง การตีเสียดจะได้ผลมากที่สุดทีเดียว แต่ก็มีข้อจำกัดอยู่บางประการคือ หากลูกเปตองของเราอยู่หน้าหรือบังลูกเปตองของคู่แข่งไม่ว่าจะใกล้หรือไกลกันการตีเสียดจะใช้ไม่ได้เลยเพราะลูกเปตองที่เราตีออกไปจะไปถูกลูกเปตองของฝ่ายเราเองก่อนที่จะไปถูกลูกเปตองของคู่แข่ง

การตีลูกเสียดโดยวิธีนี้มีข้อปฏิบัติดังนี้ เท้าทั้งสองต้องอยู่ในวงกลม ห้ามเหยียบเส้น ห้ามยกเท้าพื้น ห้ามออกจากวงกลมก่อนที่ลูกเปตองจะตกถึงพื้น ส่วนอื่นของร่างกายจะถูกพื้นนอกวงกลมไม่ได้ เพราะกติกานี้ใช้บังคับทั้งผู้โยนและผู้ตี การวางเท้าจะเสมอกันหรือเหลื่อมกันก็ได้ จับลูกเปตองตามวิธีการที่ถูกต้อง สายตามองตรงไปยังเป้าหมายในระยะประมาณ 2 หรือ 3 หรือ 4 เมตร ตามความเหมาะสมของสภาพสนามไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ในการยืนตีแบบเสียดนี้ ไม่ว่าเป้าหมายจะมีระยะใกล้หรือไกล ควรจะก้มตัวลงในขณะยิงเพื่อให้การส่งลูกแรงขึ้น

การตีลูกเสียดในลักษณะบังคับให้ลูกเปตองที่ใช้ตีตกก่อนหน้าลูกเปตองเป้าหมายในระยะใกล้ลูกเป้าหมาย เราเรียกการตีลักษณะนี้ว่าการตีลูกสองจังหวะ

